

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 163/2012-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti D. a. s., O., Č., zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. R. B., s. r. o., B., ktorou namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 CoZm 25/2011 z 30. septembra 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti D. a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. januára 2012 doručená sťažnosť spoločnosti D. a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn.

3 CoZm 25/2011 z 30. septembra 2011 v spojení s uznesením Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 CbZm/99/2010 z 1. júna 2011.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala 5. novembra 2010 na okresnom súde návrh na obnovu konania proti právoplatnému rozsudku krajského súdu č. k. 6 CoZm34/07-326 z 29. januára 2008 v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 2 Zm/953/2005-543 z 21. mája 2007.

Okresný súd rozhodnutím z 28. júna 2011 zamietol návrh sťažovateľky na obnovu konania a na jej odvolanie krajský súd rozhodnutím z 30. septembra 2011 toto rozhodnutie potvrdil.

3. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní pred krajským súdom videla najmä v tom, že všeobecné sudy neúplne zistili skutkový stav veci, pretože nevykonali navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, nerešpektovali § 118 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), vydali arbitrárne a nepreskúmateľné rozhodnutia a nesprávne právne posúdili prípustnosť obnovy konania.

4. Z uvedených dôvodov sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil:
„- uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. septembra 2011, sp. zn.: 3CoZm 25/2011-219 boli porušené základné ústavné práva sťažovateľa na: spravodlivé súdne konanie a na súdnu a inú právnu ochranu, vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a
- zrušuje uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. septembra 2011, sp. zn.: 3CoZm 25/2011-219 a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie;
- priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia.“

5. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť

ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

7. Sťažovateľka uviedla, že k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru malo dôjsť tým, že krajský súd nezistil dostatočne skutkový stav a nevykonal dôkazy nevyhnutné na dostatočné posúdenie predmetnej právnej veci a že súdy napriek jej opakovaným návrhom odmietli vypočuť navrhnutých svedkov JUDr. K. L. a R. Z.

8. Posúdením dôvodnosti ústavnej sťažnosti smerujúcej proti rozhodnutiu o obnove konania, nie je vecná správnosť žalobného návrhu na obnovu konania napadnutého rozhodnutia, ale len otázka, či tu boli relevantné dôvody na povolenie obnovy konania, resp. či všeobecné súdy ústavne konformným spôsobom odôvodnili, prečo sťažovateľkou predstreté (nové) skutočnosti takými neboli. V konaní o obnove konania súd totiž nepreskúmava zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia, ale posudzuje otázku, či nové skutočnosti či dôkazy skôr nepoznané v spojení s dôkazmi už vykonanými môžu odôvodniť iné – pre sťažovateľku priaznivejšie – rozhodnutie, než ktoré bolo vydané skôr.

9. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie krajského súdu neporušilo právo na spravodlivý proces, keď krajský súd dospel k záveru, že navrhované dôkazy nie sú takými prostriedkami, ktoré by spochybňovali skutkové závery urobené všeobecnými súdmi v pôvodnom konaní; ústavný súd preto považuje námietku sťažovateľky na arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu len za účelovú.

10. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

11. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, napadnutý právny názor krajského súdu by mohol nahradiť iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný.

12. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

13. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

14. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov veci uvádzaných účastníkom konania. Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (napr. García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999). Tieto požiadavky uznesenie krajského súdu spĺňa.

15. Vychádzajúc z týchto dôvodov ústavný súd dospel k záveru, že všeobecné súdy tým, že nepovolili sťažovateľke obnovu konania, neporušili jej právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti preto ústavný súd túto sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. apríla 2012